Πέτρος και Παύλος, οι ηλιαχτίδες του Θεού

Πρόλογος

Θα τολμήσω σήμερα να μπω στην καρδιά του Θεού και να βγάλω δυο γλυκές προσωπικότητες, δυο γλυκά παλικάρια, δυο γλυκά πολυαγαπημένα αγόρια του Θεού, που Τον δόξασαν, που Τον αγάπησαν, που Τον λάτρεψαν, αλλά που και ο Θεός δεν έπαψε ποτέ να δείχνει την εύνοιά Του σ' αυτά τα δύο εξαίρετα παλικάρια. Είναι αυτά τα παλικάρια, που σ' αυτήν τη γη σαν κρίνα ευωδίαζαν και σαν αετοί πέταξαν ψηλά στον ουρανό. Σαν φωτοβολίδες έσπειραν τον λόγο του Θεού στις ψυχές των ανθρώπων.

Όμως εκείνο που χαρακτήριζε την καρδιά τους ήταν ο μεγάλος θεϊκός έρωτας που είχαν μέσα τους γι' Αυτόν. Είναι αυτό που έκανε τον Θεό Πατέρα, όχι απλά να τους βάλει στην αγκαλιά Του, αλλά να τους κλείσει πολύ βαθιά μέσα στην καρδιά Του. Εκεί που θέλει να βάλει τον καθένα από όλους μας, γιατί όλοι μας είμαστε δικά Του παιδιά, δικά Του σπλάχνα!

Οι πρωτοκορυφαίοι Απόστολοι, Πέτρος και Παύλος, μας δείχνουν τον δρόμο, για να επιστρέψουμε στην καρδιά του Θεού Πατέρα

Όμως αυτά τα παιδιά μας δείχνουν και το δρόμο πως να πάμε, όχι απλώς στην αγκαλιά του Θεού, γιατί στην αγκαλιά Του βρίσκονται όλα τα παιδιά, όλα τα σπλάχνα του Θεού, εκτός από μερικά που θέλουν να μένουν έξω από την αγκαλιά Του. Ο Θεός σέβεται το αυτεξούσιο και τους αφήνει εκεί μέχρι να ανακαλύψουν τη ζεστή Του αγκαλιά. Αλλά όμως μέσα στα βάθη της καρδιάς Του βάζει εκείνους που Τον λάτρεψαν, που Τον αγάπησαν, που θεϊκά Τον ερωτεύθηκαν.

Μέσα από αυτή την καρδιά του Θεού, δυο γλυκές προσωπικότητες θα βγάλω σήμερα, για να σας παρουσιάσω. Δυο ταπεινά αγόρια, δυο θεϊκά ερωτευμένα αγόρια, δυο γλυκά κρίνα, τόσο ευωδιαστά τριαντάφυλλα που ποτέ δεν θα πάψουν, όσο θα υπάρχει αυτή η γη, να σχολιάζονται και να μνημονεύονται σαν φωστήρες όλων των ανθρώπων, σαν πραγματικά γλυκύτατοι ποιμένες που πρέπει να τους μιμηθούν οι επί γης ποιμένες, σαν εκείνα τα αστέρια που φεγγοβολούν το πραγματικό φώς!

Είναι ηλιαχτίδες πραγματικές γιατί βγαίνουν μέσα από την καρδιά του Θεού, που είναι το φως. Ήλιος Εκείνος, ηλιαχτίδες αυτοί!

Γι' αυτές τις δυο ηλιαχτίδες θέλω να σας μιλήσω, τον Πέτρο και τον Παύλο. Τόσο πολύ τους αγάπησα, όταν ο ουρανός αποκάλυψε την γλυκύτητα της καρδιάς τους. Τόσο πολύ τους αγάπησα, όταν με θεία αποκάλυψη ανακάλυψα πόσο Τον λάτρεψαν. Πόσο τους αγάπησα, όταν εκείνους έβαλε να υποδείξουν σε όλα Του τα σπλάχνα τον δρόμο που θέλουν τα παιδιά Του να ακολουθήσουν, για να φθάσουν βαθιά στην καρδιά Του.

Θα μιλήσω πρώτα για τον ένα, τον **Πέτρο**, **τον αρνητή**, και μετά θα μιλήσω για τον **Παύλο**, **τον διώκτη**. Αυτοί που Τον αγάπησαν τόσο πολύ, έπεσαν σε δυο ολέθρια λάθη, ο ένας Τον αρνήθηκε και ο άλλος Τον κατεδίωξε.

Επέτρεψε ο Θεός να αποκαλύψει σε όλους μας, ότι μέσα στην καρδιά Του μπορεί να βάλει αυτούς που πρώτα Τον έδιωξαν, που πρώτα Τον αρνήθηκαν, που πρώτα έκαναν τόσα λάθη και Τον έβαλαν στο περιθώριο, για να δείξει με λίγα λόγια στον καθένα μας, ότι σ' αυτή την γη δεν ήρθε ο Ιησούς για να αποκαλύψει την αγιότητα του Πατέρα Του, που είναι δεδομένη εξάλλου, αλλά να αποκαλύψει την άκρα ευσπλαχνία Του! Έβαλε αυτά τα δυο γλυκά πρόσωπα του ουρανού, για να πει ότι: *«Εγώ δεν έχω ανάγκη από ανθρώπους που να σχολιάζουν την αγιότητά Μου, αλλά από ανθρώπους που να εκφράζουν την ευσπλαχνία Μου, που είναι η ουσία της αγιότητάς Μου!»*

«Πολλοί έρχεστε κοντά Μου, λέει ο Θεός, *με πολύ φόβο, με πολύ τρόμο, με το δέος ενός Θεού που είναι από πάνω σας αυστηρός, έτοιμος να τιμωρήσει, έτοιμος να δικάσει, έτοιμος να καταδικάσει τον καθένα σας. Κι όμως Εγώ δεν ήρθα έτσι. Ήρθα σαν ευσπλαχνικός Θεός, για να σας πω πόσο σας λατρεύω. Πολλοί θα το αρνηθούν, μα αυτή είναι η πραγματικότητα. Πολλοί δεν θα δεχθούν εύκολα, πως είναι δυνατόν ένας Θεός τόσο μεγάλος, να είναι τόσο μητρική Μάνα στον καθένα από εμάς; Θα απορήσουν και θα το πολεμήσουν. Όπως τότε πολέμησαν οι Φαρισαίοι τον Ιησού και είπαν, «ποιος είσαι Εσύ, που κάνεις τον εαυτό σου ίσο με το Θεό;», το ίδιο θα το πολεμήσουν και τώρα, γιατί δεν θα πιστεύουν ότι Εγώ είμαι πραγματικά η Μάνα σας και ο Πατέρας σας. Εγώ σας έβγαλα από την καρδιά Μου και μέσα στην καρδιά Μου θέλω να επιστρέψετε. Γι' αυτό και σας βάζω αυτές τις ηλιαχτίδες, να φωτίζουν τις καρδιές σας και να σας δείξουν τον δρόμο πως να έλθετε κοντά Μου».*

Πέτρος, ο Απόστολος της μετανοίας και της ταπείνωσης

Ο ένας, ο Πέτρος, απλός στη φύση, απλός στην καρδιά, αψύς όμως με ερεθίσματα έντονα στους τρόπους του. Ψαράς στο επάγγελμα, ήξερε τον τρόπο να μαζεύει πολλά ψάρια. Αυτόν διάλεξε ο Θεός μέσα από την ακρογιαλιά, για να τον κάνει δικό Του ψαρά. Κι εκείνος ήταν σαγηνευμένος από όλα αυτά που άκουγε από τον Δάσκαλό του. Που να μπορούσε να φανταστεί τότε, ότι ο Δάσκαλός του δεν ήταν ένας απλός δάσκαλος, αλλά ήταν ο Γιος του Θεού! Τον ακολούθησε πολλές φορές με την δική του νοοτροπία, θα έλεγα την αντιδραστική νοοτροπία.

Πώς να ξεχάσει ο Πέτρος όταν κάποια στιγμή, στο τέρμα της διδασκαλίας του Βασιλιά του, του Δασκάλου του, όταν βρέθηκαν μπροστά του τρεις άνθρωποι να τον ρωτήσουν, αν είναι και αυτός μαθητής του Ιησού, εκείνος τους είπε «δεν είμαι», και μάλιστα με όρκο. Ορκίστηκε, ότι δεν ήταν! Πόσο έκλαιγε γι' αυτό αργότερα! Αυτός που είχε πει ότι «δεν θα Σε αρνηθώ», Τον αρνήθηκε ήδη τρεις φορές!

Μέσα στην απλοϊκή του καρδιά δεν μπορούσε να φανταστεί, πως είναι δυνατόν να αρνηθεί Εκείνον, που όταν τον πήρε ο Ιησούς σαν έναν από τους τρεις αγαπημένους Μαθητές Του, μαζί με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και ανέβηκαν στο όρος Θαβώρ και εκεί είδε την δόξα του Δασκάλου του, να καταλαμπρύνεται από τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και να ακούει τη φωνή του Θεού Πατέρα που έλεγε: «Αυτός είναι ο Υιός Μου ο αγαπημένος, σ' Αυτόν να ακούεται». Πόσες φορές έκλαιγε και έλεγε: «Μα πως το έκανα αυτό; Πως απαρνήθηκα Αυτόν που ο ίδιος ο Θεός Πατέρας μου είπε: "Αυτόν να ακούεται"; Μια ζωή έκλαιγε γι' αυτό του το λάθος…

Αλλά να ήταν μόνο αυτό το λάθος; Πολλά λάθη είχε κάνει ο Πέτρος, μα πάρα πολλά λάθη! Αντιδραστικός όπως σας είπα, πίστευε στο Θεό, αλλά δεν μπορούσε να εμπιστευθεί το Θεό του! Πίστευε στον Δάσκαλό του, όπως κι εμείς όλοι, αλλά δεν μπορούσε να Τον εμπιστευθεί απόλυτα και αντιδρούσε.

Πώς να ξεχάσει την ημέρα εκείνη που ο Δάσκαλός του αποφάσισε να κάνει κάτι που δεν ήταν θεμιτό στα έθιμα της ευσέβειας της Ιουδαϊκής θρησκείας. Ξέρετε τι θέλησε να κάνει ο Δάσκαλός του, που όταν το άκουσε εξεμάνη; Αποφάσισε να πάει σε

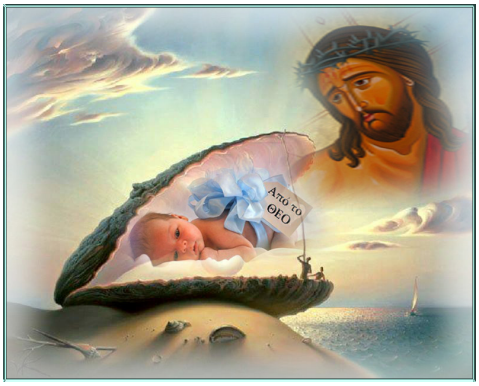
ένα σπίτι, που ήταν γεμάτο με αμαρτωλούς ανθρώπους, με τελώνες, πόρνες και άλλους. Τότε ο Πέτρος αμέσως αντέδρασε και είπε: «Πως είναι δυνατόν, Εσύ που είσαι Άγιος, να πας μέσα σ' αυτά τα καταγώγια; Πως είναι δυνατόν, Εσύ που διδάσκεις την απόλυτη ηθικότητα, την απόλυτη αγιότητα, τώρα να μολυνθείς;» Δεν τον έπεισε όμως τον Δάσκαλό του.

Αλλά το μόνο που του έμεινε στα μάτια ήταν δύο τρυφερά, στοργικά δάκρυα που κύλησαν από τα μάτια του Δασκάλου του.

Δυο δάκρυα για τον Μαθητή Του, που δεν κατάλαβε ποιο ήταν το νόημα του ερχομού Του!

Δυο δάκρυα για τον Μαθητή Του, που δεν κατάλαβε ότι ήρθε σαν ευσπλαχνία να σώσει τα σπλάχνα του Θεού!

Δυο δάκρυα για τον Μαθητή Του, που δεν μπορούσε να καταλάβει πως ο πραγματικός Πατέρας, η πραγματική Μάνα, δεν βρομίζεται με το να καθαρίζει τις ακαθαρσίες του παιδιού της, αλλά ο ρόλος Του είναι να ξεπλένει τις ακαθαρσίες του παιδιού Του, να αγκαλιάζει το πονεμένο Του σπλάχνο και να κρύβει βαθιά στην καρδιά Του, το πληγωμένο από τα λάθη και τα προβλήματα και τις αμαρτίες του σατανά, παιδί Του.

Είναι τα δυο δάκρυα εκείνα που ομολογούσαν το παράπονο του Θεού Πατέρα: «Γιατί, παιδιά Μου, δεν καταλαβαίνετε ότι ο Θεός είναι ανάμεσά σας, για να δείξει πόσο Μάνα και Πατέρας είναι σ' εσάς; Κι εσείς αρνείστε αυτήν την γλυκιά ιδιότητα του Θεού Πατέρα, να είναι Μάνα. Αυτή η μητρική αγάπη με έκανε να κατέβω στη γη και να υποφέρω όλα αυτά που υποφέρω και που κατά διαστήματα σας έλεγα».

Φανταστείτε τον Πέτρο έξω από το σπίτι, αντιδραστικός όπως ήταν, να αρνείται να μπει μέσα σ' αυτό που ήταν αμαρτωλοί, που όμως μέσα σ' αυτό είχε μπει προηγουμένως ο Δάσκαλός του. Μάλιστα Εκείνος, πήγε και κάθισε ανάμεσα στις πόρνες, ανάμεσα στους τελώνες, που αυτούς όταν τους έβρισκαν έξω, ιδίως τους τελώνες, έπιαναν πέτρες να τους λιθοβολήσουν. Και τώρα ήταν κοντά Του, ήταν στα πόδια του! Σαν μικρά παιδάκια κάθονταν στα γόνατα του Δασκάλου του.

Πόσες από αυτές τις πόρνες δειλά-δειλά άφησαν το χέρι τους να πιάσει λίγο το ένδυμα του Δασκάλου του, λες και ήθελαν να κλέψουν λίγο από την αγιότητα Του, λες και ήθελαν δειλά-δειλά να Του πουν: «Άραγε μπορούμε κι εμείς να είμαστε τα παιδιά Σου; Μπορούμε κι εμείς να είμαστε οι Μαθητές Σου;».

Ο Πέτρος κοιτούσε έξω με πόνο στη ψυχή του, γιατί νόμιζε ότι ο Δάσκαλός του έκανε το ατόπημα, είχε βρεθεί ανάμεσα σε αμαρτωλούς. Και ο Ιησούς σηκώθηκε ανάμεσα στις πόρνες και τους τελώνες και τους είπε μια ιστορία. Κοιτούσε τόσο γλυκά όλους αυτούς τους αμαρτωλούς, που ένιωθαν ο καθένας από αυτούς, πως αυτός ο Δάσκαλος λες και ήταν ο δικός τους Δάσκαλος. Τα δυο Του γλυκά μάτια, λες και έκρυβαν σαν μάνα αυτά τα σπλάχνα Του μέσα στην καρδιά Του τόσο σφιχτά, που νόμιζε ο καθένας ότι ήταν το δικό Του παιδί.

<u>Αυτό είναι το μυστήριο της ευσπλαχνίας, τα μάτια σου να κρύβουν μέσα στην καρδιά σου τον κάθε αμαρτωλό, σαν δικό σου σπλάχνο!</u>

Είναι σαν την μάνα εκείνη που έμαθε ότι ο γιός της και στα ναρκωτικά μπλεγμένος είναι, και άσωτος είναι, και πόρνος είναι, και άθλιος είναι και πολλές βλακείες κάνει και έχει οδηγήσει ανθρώπους σε πολλά λάθη και αμαρτίες, να μην τα κατονομάσω όλα, και όμως πως το φωνάζει η μάνα; «Γιέ μου, γιέ μου!» Κοιτάει να δει την ώρα που θα γυρίσει και πάλι ρωτάει: «Γιατί άργησες γιέ μου;». Και το παιδί ήταν μέσα στα πιο άθλια κατασκευάσματα! Κι όμως η μάνα αυτό κάνει.

Αυτό έκανε εκείνη τη στιγμή ο Ιησούς. Και ο Πέτρος εκείνη την ημέρα έξω από την πόρτα του σπιτιού εκείνου που φιλοξενούσε τον Δάσκαλό του, δίσταζε να απλώσει το πόδι του για να μπει μέσα, για να μην μολυνθεί!

Και τότε ο Ιησούς είπε τούτη την παραβολή για κάποιον πατέρα που είχε δυο παιδιά. Ο ένας έφυγε και πήγε μακριά. Πήρε την περιουσία του πατέρα του, την ξόδεψε σε αλητείες, σε πορνείες, σε αθλιότητες, μέχρι που κάποια στιγμή είπε μέσα του: «Καλά τώρα εγώ τι κάνω εδώ; Δεν έχω να φάω, δεν έχω να πιω, δεν έχω τίποτα. Έστω και από συμφέρον, γιατί δεν επιστρέφω πίσω στον πατέρα μου; Και πήρε τον δρόμο να επιστρέψει, βέβαια με φόβο ότι ο πατέρας του θα τον έδιωχνε.

Με έκπληξη όμως είδε τον πατέρα του να τον περιμένει στη στροφή του δρόμου, γιατί εκεί ψηλά από το βουνό συνήθιζε κάθε μέρα να πηγαίνει, για να δει αν το παιδί του επέστρεψε. Αυτός είναι ο Πατέρας! Αυτός είναι ο Θεός!

Όταν είδε τον πατέρα του έπεσε στα πόδια να του πει:

«Πατέρα μου, δεν είμαι άξιος να είμαι παιδί σου». Τότε ο πατέρας του είπε:

«Παιδί μου, είσαι ο γιός μου, είσαι η αγάπη μου, είσαι η καρδιά μου! Αν χάσω εσένα, χάνω την καρδιά μου! Αν χάσω εσένα, χάνω την ψυχή μου! Αν χάνω εσένα, χάνω την ύπαρξή μου!».

Αυτός είναι ο πατέρας, ζει για το παιδί του!

Και ο Θεός αυτό κάνει, ζει για το παιδί Του! Στέλνει τον Γιό Του και θυσιάζεται. Αυτό δεν είναι πράξη ευσπλαχνίας; Αυτό δεν είναι πράξη απόλυτης αγάπης; Εκείνος πέφτει στα πόδια του πατέρα του να τα φιλήσει και ο πατέρας τον σηκώνει και τον βάζει στην αγκαλιά του!

Η ταπείνωση αυτό κάνει, στα πόδια γονατίζει! Και η πατρική αγάπη τον σηκώνει και τον βάζει μες την αγκαλιά του. **Αυτό κάνει ο Θεός κάθε μέρα στον καθένα!**

Ποιος είναι εκείνος που μπορεί να πει ότι είναι τόσο αμαρτωλός που δεν μπορεί ο Θεός να τον δεχθεί; Ποιος είναι εκείνος που μπορεί να πει, ότι έκανα τόσα λάθη που ο Θεός δεν θα θελήσει στην αγκαλιά του να τον βάλει; Να η παραβολή του ασώτου!

Ο Πέτρος τα ακούει όλα αυτά από έξω. Και σε κάποια στιγμή όταν επέστρεψε πλέον ο πατέρας στο σπίτι με το παιδί του μες την αγκαλιά του, αφού τον έντυσε με τα ωραιότερα ρούχα και έσφαξε τον μόσχο τον σιτευτό, ένα παιδί έρχεται τώρα να αντιδράσει. Είναι ο άλλος του γιος, ο οποίος του λέει: «Καλά πατέρα, αυτόν τον άθλιο, αυτόν τον άσωτο, αυτόν τον παλιάνθρωπο, που έφαγε την περιουσία σου, τώρα θα τον βάλεις ξανά στο σπίτι;» Και ο πατέρας του απαντά: «Παιδί μου, δεν ξέρεις τι είναι η πατρική καρδιά. Ο πατέρας όλα τα συγχωράει. Στην αγκαλιά του θέλει να κλείσει το παιδί του. Κι εσύ, αντί να χαρείς που ο αδελφός σου τώρα είναι ζωντανός, έρχεσαι και διαμαρτύρεσαι;»

Δεν πρόλαβε να τα πει αυτά ο Ιησούς και ήδη ο Πέτρος είχε βάλει το πόδι του μέσα στην πόρτα του αμαρτωλού σπιτιού και πήγε και έπεσε στα πόδια του Βασιλιά του και αγκάλιασε τον τελώνη! Αγκάλιασε στη συνέχεια όλες αυτές τις πόρνες, εκείνες που πρώτα δεν ήθελε να βλέπει!

Και τώρα ξαναείδε ο Πέτρος άλλα δυο δάκρυα στα μάτια του Βασιλιά του, γιατί τώρα ο γιός του γινόταν πραγματικά Μαθητής Του.

Δεν αρκεί να είσαι μονάχα γιός του Θεού, πρέπει να είσαι και Μαθητής του Θεού! Να μαθητεύεις στο μεγάλο αυτό πανεπιστήμιο **της άκρας ευσπλαχνίας**, για να το ζήσεις και να το μεταδώσεις!

Γι’ αυτό ο Πέτρος εκείνη τη στιγμή αγκάλιασε τον τελώνη. Πως μπορούσε να μην χαρεί την επιστροφή ενός τελώνη μέσα στους κόλπους των μαθητών; Ένας τελώνης, γίνεται Μαθητής. Κι ένας Μαθητής μάλιστα ευλογημένος! Γίνεται Μαθητής και Ευαγγελιστής! Αυτός είναι ο Ματθαίος, ο τελώνης, ο αμαρτωλός!

Δείτε τι κάνει ο Θεός, τι κάνει η πατρική Του καρδιά! Παίρνει τον τελευταίο και τον κάνει πρώτο! Παίρνει το κάρβουνο και το κάνει διαμάντι! Παίρνει τον άθλιο και τον κάνει άγγελο!

Ο Απόστολος Πέτρος διδάσκει τους ιερείς, να γίνουν εκφραστές της άκρας ευσπλαχνίας του Θεού!

Πόσα θα ήθελε να διδάξει ο Πέτρος σε όλους εμάς, είτε στους γονείς, είτε στους πνευματικούς πατέρες! Πόσους πνευματικούς πατέρες βλέπει με τα μάτια του ψηλά από τον ουρανό, να μην είναι πραγματικοί πατέρες και τα μάτια του αυτά δακρύζουν τώρα με τη σειρά τους.

Γεμάτο παράπονο ακούγεται η φωνή του: *«Αντί να φέρνουν τα παιδιά από την αγκαλιά του Εωσφόρου, στην αγκαλιά του Θεού, τα διώχνουν ακόμα πιο μακριά! Απαγορεύουν στα σπλάχνα του Θεού να έλθουν στην αγκαλιά Του λέγοντάς τους: “Εσύ, φίλε μου, δεν έκανες το ένα, δεν έκανες το άλλο, δεν έκανες το παρ’ άλλο, δεν μπορείς, δεν έχεις το δικαίωμα να αγγίξεις τον Άγιο Θεό. Δεν μπορείς να βάλεις μέσα στην καρδιά σου τον Θεό με τη θεία Κοινωνία, γιατί είσαι αμαρτωλός!”*

Πόσο κλαίει και αυτός από ψηλά όταν βλέπει τα χάλια των παιδιών του εδώ στη γη! Όταν βλέπει τους πατέρες που ονομάζονται πνευματικοί, να μην έχουν το πνεύμα της ευσπλαχνίας! Και το ερμηνεύει. “Πως μπορείς, αδελφέ μου, να λέγεσαι πνευματικός, όταν δεν ζεις το Πνεύμα του Θεού; Και το Πνεύμα του Θεού είναι η άκρα ευσπλαχνία!”

Αυτό που θα ήθελε να πει από ψηλά ο Πέτρος, σε όλους τους πνευματικούς είναι ένα πράγμα: “**Μην αγωνίζεστε να πείσετε τον καθένα για την αγιότητα του Θεού που είναι δεδομένη. Μην κρατάτε κάτω από αυτό το πείσμα, δηλαδή να θέλετε μονάχα να σχολιάζετε την αγιότητα του Θεού, μακριά τα παιδιά Του από τον ίδιο το Θεό τους! Αλλά γίνετε όλοι εσείς που θέλετε να είστε πνευματικοί που έχετε το πνεύμα του Θεού, μιμητές, εκφραστές, της άκρας ευσπλαχνίας του Θεού! Ο Θεός δεν πάσχει από ανθρώπους να σχολιάσουν την αγιότητά Του, αλλά Του λείπουν οι**

άνθρωποι που ζουν την ευσπλαχνία Του! Θέλει τέτοιοι άνθρωποι να είναι οι πνευματικοί Του".

Σήμερα ο σατανάς μια αγωνία έχει: Να μην δει τα σπλάχνα του Θεού στην αγκαλιά του Θεού! Το μόνο που του αρέσει του σατανά είναι να πείθει τους ανθρώπους, ότι ο Πατέρας τους είναι κακός, δεν τους αγαπάει, θα τους τιμωρήσει για όσα λάθη έχουν κάνει και δεν ακούει τη φωνή του ελέους που Τον αναζητούν. Οπότε γιατί να πας κοντά Του;

Πείθει μάλιστα και κάποιους πνευματικούς λέγοντάς τους: "Άκουσε να δεις πνευματικέ μου, δεν μπορείς εσύ να αφήσεις αυτόν τον άνθρωπο που είναι αμαρτωλός, να κοινωνήσει, γιατί έκανε εκείνο, εκείνο και εκείνο". Και απαριθμεί με τέχνη όλα τα λάθη και τις αμαρτίες του, γιατί τα ξέρει ο σατανάς. Αυτός έβαλε τη ψυχή να κάνει τα λάθη. Επομένως ξέρει πολύ καλύτερα από τον καθένα, τι λάθη έχει κάνει. Και έτσι του τα απαριθμεί και γεμίζει την πρώτη σελίδα, την δεύτερη σελίδα, την τρίτη, την τέταρτη και του λέει: "Δες πόσα λάθη έκανε. Πως εσύ λοιπόν τώρα, πνευματικέ, θα αφήσεις αυτόν τον άνθρωπο να μολύνει το Θεό; Πως είναι δυνατόν να τον αφήσεις να κοινωνήσει; Κράτησέ τον μακριά, βρες τρόπους. Πες του, να γιατί δεν τα κατάφερες στην νηστεία, να γιατί δεν τα κατάφερες να αγωνιστείς στην αρετή, να γιατί δεν τα κατάφερες να πλησιάσεις το Θεό και να προσεύχεσαι".

Και τότε χαμογελά, πέτυχε το σκοπό του! Ξέρετε γιατί; Γιατί αντί ο πνευματικός πλέον να καταλάβει την πονηριά του σατανά, να ρίξει το φιλότιμο μες την καρδιά αυτού του παιδιού και να το ανασηκώσει από εκεί και να εργαστεί μέσα από την αγάπη του και τον πόθο του για το Θεό, τώρα του λέγει: "Φύγε, παιδί μου… και όταν μετανιώσεις και όταν σταματήσεις όλα αυτά, έρχεσαι ξανά στο σπίτι μου, έρχεσαι ξανά να τα ξαναπούμε!!!»

Λες και έχει το δικαίωμα η κάθε μάνα, ο κάθε πατέρας, η πραγματική όμως μάνα και ο πραγματικός πατέρας, να διώξουν το παιδί τους επειδή έπεσε στα ναρκωτικά, επειδή έπεσε στις αθλιότητες λέγοντάς του: "Φύγε, μην ξανάρθεις μέχρι να σταματήσεις όλα αυτά τα λάθη. Όταν τα σταματήσεις έλα μετά σπίτι!» Το λέει αυτό μια πραγματική μάνα; Το λέει αυτό ένας πραγματικός πατέρας; Τι κάνει η μάνα η πραγματική; Το αγκαλιάζει, το φιλάει και του προσφέρει φαγητό.

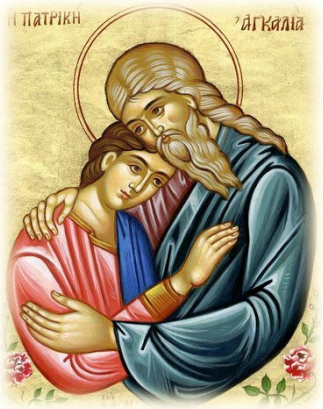
Αυτή είναι η διαφορά της ιμιτασιόν μάνας και πατέρα από την πραγματική μάνα και τον πραγματικό πατέρα. Η ιμιτασιόν είναι σαν εκείνη την γυναίκα, που όταν ο Σολομώντας πήρε το βρέφος και είπε: "Εφ' όσον το διεκδικείτε και οι δύο, ας κόψω το παιδί στη μέση να πάρει η κάθε μια από ένα μερίδιο", μόνο η πραγματική μάνα φώναξε: "Όχι, ας το πάρει η άλλη μάνα το παιδί", γιατί ήθελε να ζήσει το παιδί της!

Αυτό πρέπει να κάνει ο πνευματικός ιερέας, ο πραγματικός πατέρας! Ο πραγματικός πνευματικός πατέρας δεν μετράει πόσους έχει διώξει από την αγκαλιά

και την καρδιά του Θεού και δεν τους έχει αφήσει να μεταλάβουν, αλλά το πόσους έχει φέρει μέσα στην αγκαλιά του Θεού, να τους ενώσει με τον Βασιλιά του! Αυτή είναι η διαφορά του ψεύτικου πατέρα από τον αληθινό πατέρα, του άσπλαχνου δικαίου, από τον πραγματικό δίκαιο.

Γι' αυτό φωνάζει ο Θεός από ψηλά:

«Άσπλαχνοι δίκαιοι, σφετεριστήκατε την Πατρική Μου εξουσία και ενώ σας έκανα πνευματικούς, για να σας στέλνω τα σπλάχνα Μου κι εσείς να τα σηκώνετε από τον Άδη, τώρα στηριχτήκατε πίσω από τους νόμους, από τους τύπους, από τις ψεύτικες δήθεν θυσίες και ρίχνετε ακόμα πιο βαθιά στην απελπισία τα παιδιά Μου και στο τέλος τα οδηγάτε στην αγκαλιά του Εωσφόρου! Νομίζετε ότι είστε δίκαιοι, γιατί μένετε μόνοι σας κλεισμένοι στα κελιά σας κι εκεί δεν έχετε να αντιμετωπίσετε του κόσμου τις θλίψεις και τους πειρασμούς, που υφίστανται τα παιδιά Μου. Αν σας αφήσω όμως κι εσάς μόνους μέσα στο κελί, χωρίς την δική Μου Χάρη, τότε να ξέρατε σε πόσα αισχρά λάθη θα πέσετε και ξέρετε τι σημαίνει η δύναμη του σατανά.

Ξέρετε τι σας ζητάω; Ευσπλαχνία σας ζητάω! Να σπλαχνισθείτε τα σπλάχνα Μου! Να σπλαχνισθείτε τα παιδιά Μου! Εγώ εκεί θα σας βραβεύσω. Εγώ θα μετρήσω από τον κάθε πνευματικό Μου, πόσα παιδιά Μου έστειλε στην αγκαλιά Μου, πόσα παιδιά Μου έβαλε μέσα στην καρδιά Μου, πόσα παιδιά τα οδήγησε με φιλότιμο να ξαναρχίσουν μια καινούρια ζωή και να Μου λένε: "Θεέ μου, Βασιλιά μου, Εσύ τώρα θα είσαι ο οδηγός μου".

Εγώ θα πω στον κάθε πνευματικό, που σφετερίστηκε την εξουσία Μου, ότι αυτός δήθεν μπορεί να κατευθύνει και να καθορίζει ποιοι θα μπουν στην αγκαλιά Μου και ποιοι θα είναι έξω από την καρδιά μου, ένα πράγμα: "Εσύ πνευματικέ, δεν θα είσαι πάντως στην αγκαλιά Μου, γιατί ποτέ δεν βοήθησες τα παιδιά Μου με φιλότιμο να έλθουν μέσα στην καρδιά Μου. Και μην βαυκαλίζεσαι αν έχεις πολλούς που εξομολογείς. Αυτούς δεν τους έφερες εσύ. Τους έστειλα Εγώ, κάτω από το ιερό πετραχήλι που εσύ φοράς, έστω και ανάξια, για να σωθούν τα παιδιά Μου".

Ο Πέτρος από ψηλά είδε τα λάθη του και μετανιώνει και ποτέ δεν έπαψε να κλαίει και να μετανιώνει. Ακόμα και στον ουρανό πάντα, όταν φιλά τα χέρια του Βασιλιά του, τα λούζει με τα δάκρυα της μετανοίας του, γιατί η μετάνοιά του ήταν τόσο μεγάλη, που έκανε την ταπείνωση να γίνει ολόκληρο θεριό! Η ταπείνωση αυτού του Αγίου, η ταπείνωση αυτού του Αποστόλου, η ταπείνωση αυτού του Μαθητή του Ιησού

είναι μοναδική και ανεπανάληπτη! Ποτέ στη ζωή του δεν ξέχασε το λάθος του και πάντα με δάκρυα στην καρδιά του, μέσα από αυτό το καρδιοχτύπι της λατρείας που είχε στον Βασιλιά του, Του ζητούσε πάντα συγγνώμη για το λάθος που έκανε και Τον αρνήθηκε. **Αυτό είναι το ένα διαμάντι, αυτό είναι το ένα κρινάκι, αυτό είναι η μια ηλιαχτίδα του ουρανού, που μας διδάσκει μέσα από την ταπείνωση και την μετάνοια τον ένα δρόμο της σωτηρίας. Αλλά ταυτόχρονα καθοδηγεί και τους πνευματικούς να είναι ε υ σ π λ α χ ν ι κ ο ί !**

Παύλος, ο Απόστολος του θεϊκού έρωτα και του ευαγγελισμού των εθνών

Πως μπορώ όμως να αφήσω και το άλλο το διαμάντι, το άλλο μικρό παλικάρι; Εκείνον τον ευλογημένο Άγγελο, που από μικρό παιδί γονάτιζε και ικέτευε τον Θεό του να Τον γνωρίσει; Αυτό τον έκανε να σπουδάσει εκκλησιαστικά. Ο ένας, ο Πέτρος, ήταν αμαθής, ο άλλος, ο Παύλος, ήταν γνώστης πολλών πραγμάτων. Ήταν άνθρωπος που αγαπούσε την μάθηση και την γνώση. Σπούδασε, θα λέγαμε σε ένα εκκλησιαστικό σχολειό, την τελειότητα της γνώσης της Ιουδαϊκής πίστης «παρά τω Γαμαλιήλ», έναν μεγάλο νομοδιδάσκαλο και ερμηνευτή του νόμου. Από εκεί πήρε τα πιο πολλά μαθήματα.

Αλλά όμως δεν μπορούσε να πιστέψει τότε ακόμα, πως αυτός ο Ιησούς είναι ο Γιός του Θεού και το ότι μπορούμε εμείς να γίνουμε ένα με τον Θεό Πατέρα μας. Ο Ιησούς αυτό δίδασκε και έλεγε: «Εγώ κατέβηκα στη γη, για να σας μιλήσω για τον Πατέρα Μου. Εγώ κατέβηκα στη γη για να σας διδάξω πόσο ο Πατέρας Μου λατρεύει τα σπλάχνα Του σε τέτοιο σημείο, που έστειλε Εμένα ακόμα και να θυσιαστώ. Μέσα από τα θαύματα μπορεί κανείς να δει την αγάπη του Θεού Πατέρα στο κάθε Του παιδί».

Δεν μπορούσε ο Παύλος να πιστέψει αυτό που έλεγε αυτός ο Δάσκαλος: «Μείνατε εν εμοί, καγώ εν υμίν» (Ιωάν. 15, 4). Πως μπορεί, λέει ο Παύλος, να γίνετε αυτό, εμείς οι άνθρωποι που είμαστε τελευταίοι, που είμαστε ελεεινοί, να μπορούμε να γίνουμε ένα με τον Θεό Πατέρα; Δεν μπορούσε να το πιστέψει, όπως και σήμερα πολλοί δεν το πιστεύουν. Θα πολεμήσουν αυτήν την σωτήρια ευαγγελία, ότι ο Θεός είναι Μάνα και Πατέρας και εμείς είμαστε τα σπλάχνα Του. Θα το πολεμήσουν αυτό ψευτοευσεβείς που νομίζουν ότι υπηρετούν τον Θεό, που νομίζουν ότι γνωρίζουν τον

Θεό. Κανένας από αυτούς δεν Τον γνωρίζει. Κανένας από αυτούς δεν ξέρει το μεγαλείο της ευσπλαχνίας του Θεού. Κανένας από αυτούς δεν ξέρει πόσο μας αγαπάει ο Θεός. Κι όμως μιλούν έτοιμοι να δικάσουν και να κατακρίνουν αυτούς τους προπομπούς, τους ερμηνευτές της μητρικής αγάπης του Θεού.

Εσείς σαν μικρά παιδιά τώρα που είστε εδώ κοντά μου πολλές φορές λέτε: «Τώρα, εμείς έχουμε κάνει αμαρτίες, κάνουμε πολλά λάθη, σκεφτόμαστε άσχημα πραγματάκια. Τώρα άραγε ο Θεός μας αγαπά;» Αυτές είναι σκέψεις που μπαίνουν στις καρδιές σας και συνέχεια διερωτάστε: «Αφού έχω κάνει κι εκείνο το λάθος και το άλλο το λάθος και το παρ' άλλο το λάθος, τώρα ο Θεός με αγαπά;»

Κι όμως, αυτό είναι που θέλει να πιστέψετε ο Θεός, ότι τα λάθη σας αυτά τα παιδικά, δεν είναι σε θέση, δεν έχουν την δύναμη να αποτρέψουν την λατρευτική αγάπη, που έχει ο Θεός Πατέρας για εσάς. Εσείς είσαστε τα κρίνα του Θεού Πατέρα και θέλω να το ξέρετε! Εσείς μικρά κορίτσια, κι εσείς μικρά αγοράκια, είσαστε τα κρίνα του Θεού! Τόσο πολύ σας αγαπάει, γιατί είσαστε τα λουλούδια Του! Εσείς στολίζετε αυτήν την στιγμή τον ανθόκηπο της δικής του Βασιλείας! Εσείς στολίζετε με την απλότητά σας το θεϊκό Του στέμμα! Εσείς είσαστε τα πολύτιμα πετράδια του θεϊκού Του στέμματος! Καμαρώνει ένας Βασιλιάς με ένα διάδημα στο κεφάλι με πολύτιμους λίθους! Ε αυτό που μπορεί να καμαρώσει ο Θεός είστε εσείς, τα μικρά παιδιά Του! Εξάλλου για εσάς μιλούσε συνέχεια.

Τέτοιος ήταν και ο Παύλος, ένα μικρό παιδί! Όταν γονάτιζε ο Παύλος να προσευχηθεί, τον έβλεπε η μαμά του και δάκρυζε από χαρά. Ένωνε τα χεράκια του εκεί όταν μνημόνευε τον Θεό Πατέρα τους, έβλεπε τα ματάκια του να δακρύζουν, έβλεπε την καρδιά του να χτυπάει γοργά, έβλεπε όλο του το σώμα να δονείται από αυτήν την αγάπη. Είναι αυτό παιδιά που εσείς έχετε ξεχάσει. Εσείς ακόμα δεν έχετε μάθει να γονατίζετε στο κρεβατάκι σας, να προσεύχεστε στο Θεό σας. Δεν έχετε μάθει ακόμα να γονατίζετε και να του λέτε: «Θεέ της καρδιάς μου, έλα μέσα στη δική μου την ψυχή και ευλόγησέ με». Ακόμα δεν το έχετε μάθει. Και ενώ πιστεύετε στο Θεό, δεν Τον εμπιστεύεστε ότι μπορεί να σας ακούσει!

Αυτήν την εμπιστοσύνη σας ζητάει. Να τον πιστέψετε ότι σας ακούει, ότι είναι ο Πατέρας σας και η Μάνα σας. Κι εκείνη τη στιγμή που γονατίζετε εσείς τα μικρά παιδιά, είναι από επάνω σας και σας αγκαλιάζει. Είσαστε σαν τα μωρά που από πάνω είναι η μάνα και τα σκεπάζει, τα γλυκοφιλάει και τα σταυρώνει.

Αυτό το πράγμα έκανε ο Παύλος. Σε όλη του τη ζωή, αυτόν τον θείο έρωτα είχε. Και αργότερα αυτός ο έρωτας τον έκανε από λάθος τρόπο να καταδιώξει τον ίδιο το Χριστό. Μέχρι που ο Χριστός δεν άντεξε αυτήν την λατρευτική αγάπη που είχε στο Θεό Πατέρα Του και Του αποκαλύφθηκε. «Σαούλ, Σαούλ, τι με διώκεις; Σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν. Εγώ είμαι ο Ιησούς, που εσύ καταδιώκεις!» (Πραξ. 26, 14-15). Ο Ιησούς τον έβαλε τόσο πολύ βαθιά μες την καρδιά του, που ο Παύλος συγκινήθηκε!

Ο Πέτρος με την απλότητά του, με την μετάνοια και την ταπείνωση, έφτασε μέσα στην αγκαλιά του Θεού. Ο Παύλος όμως ξέρετε από ποιόν δρόμο έφτασε στην αγκαλιά του Θεού; **Από τον δρόμο της απόλυτης, της απέραντης αγάπης, που έφτανε τα όρια του θεϊκού έρωτα μες την ψυχή του.** Αυτήν την καρδιά δεν μπορούσε να την αφήσει ο ίδιος ο Θεός και ενστάλαξε μέσα της την ευλογία Του.

Ο Παύλος όταν τον γνώρισε το Θεό, ξέρετε τι έγινε; Έχετε ακούσει για τα ηφαίστεια; Εκρήγνυνται τα ηφαίστεια και όλη η λάβα που είναι μέσα βγαίνει έξω.

Αυτό έγινε ο Παύλος. Ένα ηφαίστειο λατρείας, που όταν εξερράγη μετά την αποκάλυψη του Θεού, έβγαλε όλη αυτήν την λάβα του θεϊκού έρωτα έξω. Ήταν ένα ηφαίστειο που συνέχεια έβγαζε την λάβα αυτήν του θεϊκού έρωτα. Γι' αυτό και δεν μπόρεσε τίποτα να τον σταματήσει, όταν έπρεπε να διασχίσει περιοδείες ολόκληρες με τα πόδια, όχι όπως τώρα που έχουμε τα αυτοκίνητα και τα αεροπλάνα. Περιοχές ολόκληρες, μακρινές χώρες διέσχιζε! Τι διωγμούς, τι μαστιγώσεις, τι ναυάγια πέρασε αυτός ο άνθρωπος! Όμως, σε όλα υπήρχε κάτι, ο έρωτας του Θεού που έκαιγε μέσα του!

Τίποτα άλλο δεν θα ήθελα να έχω, παρά την μετάνοια του Πέτρου και τον έρωτα του Παύλου! Τίποτα άλλο δεν θα ήθελα να είχα, παρά την ταπείνωση του Πέτρου και το ερωτικό καρδιοχτύπι του θεϊκού έρωτα του Παύλου!

Το βαθύ νόημα της ευχής «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με»

Αυτός ο Παύλος κάποτε είπε: «Θα ήθελα αντί να πω του κόσμου τις προσευχές, να πω πέντε λέξεις μέσα από την καρδιά μου θεϊκές, που να μιλώ για τον έρωτά μου, γι' αυτό που η καρδιά μου ζητά, γι' αυτό που η καρδιά μου χτυπάει». Και θυμήθηκα αλήθεια, πόσες λέξεις είναι το «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησον με»; Αυτό που εκείνος έλεγε, «να είχα πέντε λέξεις να πω μέσα από την καρδιά μου ερωτικές», τις έβγαλαν ήδη στη συνέχεια οι μαθητές του, αυτοί που αγάπησαν τον Θεό, μέσα από την διδασκαλία του Παύλου. Είναι εκείνοι οι οποίοι εγκολπώθηκαν την ευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ Ελέησον με».

Το ξαναείπα, η ευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» είναι μια μοναδική προσευχή της Τριαδικής Θεότητας, γιατί ενώ φαίνεται ότι μιλάμε στον Ιησού Χριστό μονάχα, δεν απευθύνεται μόνο εκεί.

Απευθύνεται στην ίδια την Αγία Τριάδα, γιατί με την λέξη **«Κύριε»**, απευθυνόμαστε μονάχα στον Θεό Πατέρα, που είναι ο Κυρίαρχος του παντός, ο Βασιλιάς των βασιλέων, η μοναδική Αγάπη, αυτή η Αγάπη που έστειλε τον Γιό Του στη γη, να θυσιαστεί για εμάς. Είναι αυτός ο έρωτας ο θεϊκός, που από πάνω σαν Βασιλιάς θέλει εμείς να γίνουμε τα βασιλόπουλά Του κι εσείς οι βασιλοπούλες Του.

Και αυτός ο Θεός Πατέρας, «ο Κύριος», στέλνει τον Ιησού Χριστό στη γη, για να θυσιαστεί για τα σπλάχνα Του. Είναι οι επόμενες λέξεις: **«Ιησού Χριστέ»**, που απευθύνονται στον Υιό του Θεού. Να έρθει μέσα μας και να γίνει κατοικητήριο στην καρδιά μας. Ζητάει ο Θεός Πατέρας να ακουμπήσουμε απόλυτα στην καρδιά Του, για να εκπληρωθεί το πρώτο, το «μείνατε εν εμοί». Και στην συνέχεια να παραδώσει την ψυχή μας μέσα στην ίδια την καρδιά του Ιησού, τον οποίον δεχόμαστε σαν Γιό μας και Θεό μας, όπως Τον δέχτηκε και η Αγία Μητέρα Του.

Τι κάνει τώρα ο Θεός Πατέρας; **Αυτό είναι το φοβερό μυστήριο της αγιοσύνης. Μπαίνουμε εμείς στην καρδιά του Θεού Πατέρα και Εκείνος μας παραδίδει σαν την Μαμά του, σαν τον γέροντα Ιωσήφ, δηλαδή σαν γονείς, στον ίδιο του τον Γιό, να Τον αγαπήσουμε με την πιο φοβερή αγάπη που έχει μονάχα η μάνα στο μωρό, μονάχα ο πατέρας στο μωρό.** Πολλές αγάπες και έρωτες υπάρχουν. Υπάρχει όμως πιο δυνατή από την μάνα στο μωρό;

Γι' αυτό, λέει ο Θεός: «**Θα τον αγαπήσετε τον Γιό Μου, όχι μόνο σαν Βασιλιά και Θεό σας, αλλά όπως Τον αγάπησε η μανούλα του η Μαριάμ και ο γέροντας Ιωσήφ**». Αυτό δεν είναι φοβερό μυστήριο; Να αγαπήσουμε τον Γιό Του σαν το Βρέφος της Βηθλεέμ! Αυτό το βρέφος της Βηθλεέμ θα είναι το μυστικό του πολέμου μας εναντίον του σατανά αργότερα.

Γι' αυτό ζητάει από εσάς, παιδιά μου, να αγαπάτε τον Ιησού Χριστό, να Τον φωνάζετε, γιατί είναι και Φίλος σας και Αδελφός σας. Θυμάστε τι είπε ο ίδιος; «Όποιος θα Με αγαπήσει, να ξέρετε ότι θα είναι και μάνα Μου και αδελφός Μου». Μου έκανε εντύπωση όταν το ξαναδιάβασα, ότι δεν είπε «πατέρας», αλλά «μάνα μου και αδελφός μου». Γιατί μόνο η μάνα έχει την τελειότητα της μητρικής αγάπης και μόνο ο αδελφός μπορεί να σε κρατήσει από το χέρι με σιγουριά χωρίς να σε φοβάται. Να του κρατάτε το χέρι σαν το μεγάλο αδελφάκι σας, αλλά θα Τον αγαπάτε τόσο πολύ, που Εκείνος και εσείς θα είσαστε ένα. Αυτό το πράγμα θέλει.

Και τότε θα εφαρμοστεί η τελευταία λέξη της ευχής, «**ελέησον με**». Το έλεος τι είναι; Είναι το Πνεύμα του ελέους, το Πνεύμα της ευσπλαχνίας, το Άγιο Πνεύμα, που χαρίζει το έλεος!

Μέσα στην ευχή του **«Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησον με»,** περιέχεται η ίδια η Τριαδική Θεότητα! «Κύριε», Θεός Πατέρας, «Ιησού Χριστέ», ο Υιός, «ελέησόν με», το Άγιο Πνεύμα, που χαρίζει όλες αυτές τις ευλογίες των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος. Αυτά όλα θέλω να τα κρατήσετε στην αγκαλιά σας και μέσα στην καρδιά σας. Λέω στην αγκαλιά σας για να τα σφίξετε δυνατά, να μην τα χάσετε, και λέω στην καρδιά σας για να γίνετε ένα μ' αυτά.

Επίλογος

Σας εύχομαι ένα πράγμα σήμερα: Ο Πέτρος να ζήσει στις καρδιές σας σαν ο Απόστολος της μετανοίας και της ταπείνωσης και ο Παύλος να ζήσει στην καρδιά σας σαν ο Μαθητής του ευαγγελισμού και του θεϊκού έρωτα.

Όσοι από εμάς θα έχουνε ταπείνωση και μετάνοια σαν του Πέτρου, θεϊκό έρωτα και ευαγγελική διάθεση να μιλάμε με την ζωή μας και λιγότερο με τα λόγια μας, με τον θεϊκό έρωτα της καρδιάς, να ξέρετε ότι έχουμε ήδη αγγίξει κοντά τους Αποστόλους και ήδη το φως από αυτές τις ηλιαχτίδες θα είναι και στην δικιά μας την καρδιά, για να μας κατευθύνει στη ζωή και να είμαστε ευτυχισμένοι.

Εύχομαι ο Θεός όλους να μας ευλογήσει και η ευχή και η ευλογία αυτών των δύο μεγάλων φωστήρων, να είναι πάντα δίπλα μας, να φωτίζουν τον δρόμο μας για την άνοδό μας στον ουρανό.

Ο Θεός να σας ευλογεί όλους! Αμήν.